

[Kofod-Svendsen]

som luner i øjeblikket, men meget vel viser sig at udløse højere udgifter for staten på lidt længere sigt.

På denne baggrund må jeg bede finansministeren bekræfte følgende:

For det første, at afløb, som vedrører igangværende statslånsbyggeri, efter gældende regler vil komme til udbetaling i 1990.

For det andet, at institutioner, som under forudsætning af vedtagelse af finansloven har fået godkendt et nyt statslånsbyggeri i 1990, vil kunne gennemføre byggeriet efter hidtil gældende regler.

For det tredje, at der hurtigst muligt med deltagelse fra de berørte skoleorganisationer ned sættes et udvalg, som skal kortlægge problemerne med institutionernes bygningsfinansielle forhold. Udvalget skal så hurtigt som muligt skitsere løsningsmodeller.

Finansministeren bedes desuden bekræfte, at der ved tillægsbevilling skabes et økonomisk grundlag, så skoler, der berøres af ændringsforslagene, holdes skadesløse i 1990.

Så vil jeg sige lidt om S' og SF's ændringsforslag. Der er den forskel, at SF's ændringsforslag er utrolig gennemarbejdet. Man er næsten gået ind på hver enkelt paragraf, og der er indtægter og udgifter og balance i tingene. Det vil jeg gerne sige komplimenterende om SF's fylde og gennemarbejdede katalog.

Nogle af de paragraffer, som man vil have penge til, er vi ikke så begejstret for – for at sige det diplomatisk. Der er også en del af udgifterne – de virkelig store og tunge – som vi heller ikke mener at det vil være økonomisk ansvarligt at gennemføre, fordi vi ikke finder, at finansieringen er rigtig.

Når det er sagt, vil jeg sige, at der er mange enkeltposter, som vi er ganske enige i, og som vi faktisk, kan jeg røbe over for SF, har lagt megen vægt på, når vi har siddet i forhandling med regeringen. Sammenholder man nogle af de sidste ændringsforslag, der er stillet af finansministeren, med SF's katalog, vil man finde flere sammenfald. Jeg nævner f.eks. tilskud til frivilligt socialt arbejde, hvor SF foreslår en forhøjelse på 15 mio. kr., og hvor regeringens slutforslag er 20 mio. kr. Jeg synes da også, SF må glæde sig over, at der i regeringens slutspil er satset mere på dette område, end SF har gjort.

Tilsvarende om indsatsen for forældres pasning af alvorligt syge børn, hvor regeringen en-

der på en bedre indsats end SF, men jeg påskønner meget SF's indsats på dette område.

Det tredje punkt, som SF sikkert også vil glæde sig over, er, at regeringen har spillet ud med en indsats for døvblindehjælp. SF's tænkning er meget identisk med Kristeligt Folkepartis, nemlig at over for dem, der virkelig har brug for hjælp i vort samfund, må vi være rundhåndede.

Derimod deler vi altså ikke SF's opfattelse, når man sådan med de brede penselstrøg strør om sig med gaverne. Der mener vi, at man lægger op til en for stor offentlig sektor og for stor offentlig styring. Den holdning deler vi ikke.

I § 10 er et lille beløb i forbindelse med ulandsområdet, hvor vi har VIP-kataloget, hvor SF ligger højere end det, Kristeligt Folkeparti og regeringen er enedes om, men begge partier har været opmærksom på dette område.

Jeg kunne tage flere andre eksempler frem fra SF's gennemarbejdede katalog. Det er ikke de dyre projekter, det er ikke de store milliardbeløb, ej heller millionbeløb, hvor der står mange nuller bag ved et 2-, et 5- eller et 7-tal, men der er nogle grundholdninger, omsorgen for den enkelte og enkeltgruppen, og en satsning på at støtte private organisationer, som jeg meget påskønner.

Når jeg så går over til Socialdemokratiets katalog, genfinder jeg ikke den tilsvarende omsorg. Der er nogle store, brede tal, men for enkeltpersonen og den lille gruppe, som er i klemme, skal man altså gå til SF's katalog og ikke til Socialdemokratiets. Går man til Socialdemokratiets, bliver man skuffet.

Hvad Socialdemokratiets ændringsforslag angår, synes jeg også, at de nok så meget bærer præg af, at man vil bruge penge på den paragraf og den paragraf, mens man ikke har været så omsorgsfuld som SF med hensyn til at finde dækning for de midler, man gerne vil bruge. Når man f.eks. under § 2, budgetreguleringen, vil forhøje kontoen med 450 mio. kr., synes jeg, det er lidt urimeligt, når man er i en forhandling om færgerne, at man vil forhindre, at man overvejer, og kan ende med, at man sælger dem.

Det kan selvfølgelig også ende med, at det ikke viser sig profitabelt, hvorefter man selvfølgelig ikke gør noget, som er økonomisk dumt. Det er klart, men bare det, at man er i forhandling og så vil afskære muligheden for at videreføre forhandlingerne, synes jeg ikke er overvældende sagligt.